

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ס) 4529-18

בית הדין לעררים בירושלים
בפני כב' הדיין מרט דורפמן

העוררת:

ע"י ב"כ עו"ד טל אופיר

נ ג ד

המשיב:

משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י הלשכה המשפטית, עו"ד תימור חנניר, עו"ד עדי גרישמן

פסק דין

1. בפניי ערר שהוגש ביום 6.08.18. עניינו של הערר הזה בתקיפת החלטת מנכ"ל המשיב מיום 10.07.18, לאחר שאימץ את המלצתם של חברי הוועדה הבינמשרדית, לא ליתן לעוררת מעמד בישראל משלא נמצאו טעמים הומניטריים מיוחדים המצדיקים זאת.
2. כרקע עובדתי אציין בתמצית, כי העוררת ילידת 1958, אזרחית אוקראינה, רופאה במקצועה, אלמנה ואם לבת בגירה שמתגוררת בחו"ל. ביום 25.08.05 הגיש מר ~~המנכ"ל~~ (להלן: "המנכ"ל"), יליד 1929, אלמן ואב לבן בגיר בקשה לאישור כניסתה של העוררת לישראל. העוררת נכנסה לישראל לראשונה ביום 10.10.05 באשרה מסוג ב/2 וביום 30.10.05 יצאה העוררת מישראל. ביום 05.12.05 הגיש המנכ"ל בקשה נוספת לכניסת העוררת לישראל, בקשה זו אושרה בהמשך. ביום 11.04.06 נכנסה העוררת לישראל באשרה מסוג ב/2 בתוקף עד ליום 11.05.06. ביום 26.04.06 הגישו העוררת והמנכ"ל בקשה להסדרת מעמדה של העוררת בישראל מכוח נוהל "חיים משותפים". בו ביום ניתן לעוררת רישיון מסוג ב/1 עד ליום 26.10.06 אשר הוארך לסירוגין (במהלך תקופות החזיקה העוררת אשרת ביקור מסוג ב/2) מעת לעת עד ליום 9.06.08.
3. ביום 07.05.08 התחתנו העוררת והמנכ"ל באוקראינה. בהמשך העוררת החזיקה ברישיונות מסוג ב/1 ו-ב/2 לסירוגין וזאת עד ליום 23.11.08. ביום 23.11.08 הודיעה העוררת כי התחתנה עם המנכ"ל ובעקבות זאת, ניתן לעוררת רישיון מסוג ב/1 אשר חודש עד ליום 22.10.09. ביום 24.05.09 נערך ריאיון לבני הזוג לצורך בדיקת כנות הקשר, ממנו עלתה התרשמות חיובית. ביום 22.10.09 ניתן לעוררת רישיון של תושב ארצי מסוג א/5 אשר חודש מעת לעת וזאת עד ליום 06.02.13. ביום 19.10.10 נערך ריאיון נוסף למנכ"ל ולעוררת, ההתרשמות מכנות הקשר חייתה חיובית. ביום 7.01.13 נפטר המנכ"ל וההליך המדורג הופסק. ביום 10.02.13 הגישה

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

העוררת בקשה להסדרת מעמדה בישראל. לאחר בחינת מטה המשיב הוחלט כי בקשתה תעבור לוועדה הבינמשרדית למתן מעמד מטעמים הומניטריים.

4. ביום 14.04.13 נערך לעוררת ריאיון ממנו עלה כי העוררת מעוניינת להישאר בישראל. היא "חתרגלה" לחיים כאן במיוחד לירושלים, בקשר עם בתה שחייה באוקראינה אך לטענתה בתה מספיק גדולה ועצמאית. ביום 17.04.13 צירף ב"כ לשעבר של העוררת את צו קיום צוואה של המנוח. המנוח הוריש לעוררת 3 דירות בירושלים וכל זכויותיו בחשבונות. ביום 21.03.13 נמסר לב"כ דאז של העוררת כי בקשתה ההומניטרית של העוררת ממתנה לדיון בפני הוועדה הבינמשרדית. כמו כן, על העוררת להגיע לצורך קבלת אשרת שהיה מסוג א/5 זמנית למשך 3 חודשים. ביום 23.04.13 ניתן לעוררת רישיון שהייה מסוג א/5 עד לקבלת החלטת בבקשתה ההומניטרית. כמו כן, בחודש נובמבר 2014 צירפה העוררת מכתבים ותצהירים מחברים. ביום 15.09.16 נערך ריאיון לעוררת ממנו עלה כי מתגוררת בדירה שהמנוח הוריש לה. מתנדבת בבית-חולים "שערי צדק" כפעמיים בשבוע. בשנת 2012 עברה כריתת רחם.
5. עוד עלה מהריאיון, כי היא אינה בקשר עם בנו של המנוח. מקבלת ביטוח לאומי ופנסיה של המנוח ובתה של העוררת ביקרה אותה בחודש ינואר 2016. ביום 14.06.17 נערך לעוררת ריאיון נוסף, בריאיון עלה כי העוררת במעקב רפואי עקב כריתת הרחם שעברה, מקבלת פנסיה חלקית כאלמנה של נכה צה"ל. לעוררת בעלות על רכב, לטענה יש לה חברים בישראל. לדבריה, מרכז חייה הוא בישראל. נוסעת לבקר את נכדיה בחו"ל, מקווה שיבואו לבקרה בחופשה. בו ביום הגישה העוררת בקשה עדכנית מטעמים הומניטריים. ביום 05.02.18 נערך ריאיון עדכני לעוררת ממנו עלה כי העוררת במעקב רפואי עקב כריתת הרחם שעברה. לטענתה יש לה חברים רבים בישראל, אין לה בן-זוג, מבקרת את קברו של המנוח. באוקראינה יש לעוררת בת ו-2 נכדיה ואם. לטענת העוררת היא בקשר עם בני משפחתה ואף נוסעת לבקר אותם. בתה מבקרת בישראל בתדירות כ-3 פעמים בשנה. כאן חמקום להדגיש כי בערר טענה העוררת כי היא הסתכסכה עם הבת בשנת 2017 בעת ביקורה בישראל בחודש יולי. הסכסוך היה על רקע כספי ומאז הן לא בקשר (ראו דברי העוררת במהלך הדיון בבית הדין, בעמ' 7 לפרוטוקול).
6. עוד עלה מהריאיון האחרון כי העוררת מקבלת פנסיה חלקית כאלמנה של נכה צה"ל כ-11 אלף בחודש. מרגישה כחלק מישראל ורוצה להישאר בארץ. כמו כן, צורפו המלצות מחבריה של העוררת. יש לציין, כי העוררת יצאה מישראל ושהה כ-10 פעמים, מאז שנפטר המנוח. ביום 26.03.18 עלתה בקשתה של העוררת לדיון בוועדה הבינמשרדית מטעמים הומניטריים. לאחר, דיון בבקשתה החליטה הוועדה להמליץ למנכ"ל המשיב לדחות את בקשת העוררת לקבלת מעמד בישראל. ביום 10.07.18 נשלחה החלטת המנכ"ל הדוחה את בקשת העוררת. העוררת לא השלימה עם דחיית בקשתה ומכאן הערר שבפניי.

מדינת ישראל
בית הדין לערדים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

דיון והכרעה

7. ראשית כל, מן הראוי להבהיר כי מבחינה משפטית עניינה של העוררת עבר לדיון בוועדה הבינמשרדית בהתאם לנוהל הטיפול בהפסקת הליך מדורג לבן זוג זר של ישראלי (להלן: גם "הנוהל") וזאת הואיל והעוררת עברה לפחות מחצית מתקופת החליף המדורג והיא גם עומדת ביתר תנאי הנוהל. על כן, העברת עניינה של העוררת לדיון בפני הוועדה הבינמשרדית נעשה לא מכוח שיקול דעת של המשיב אלא בשל עמידתה בכל תנאי הנוהל, כאמור לעיל. זוהי נקודת המוצא של התיק. גם המשיב אינו חולק בעניין זה. זאת ועוד, מעיון בהחלטת מנכ"ל המשיב בעניינה של העוררת עולה, כי נבחנו הזיקות השונות של העוררת ונקבע כי זיקתה של העוררת לחו"ל חזקה וממשית יותר מזיקתה לישראל. צוין בהחלטה כי מרבית שנותיה הצעירות והבגירות העבירה העוררת בחו"ל. עוד נכתב, כי לעוררת ולבן זוגה לא נולדו ילדים משותפים והעוררת אינה נמצאת בקשר עם בנו של בעלה המנוח. מנגד, לעוררת בני משפחה השוחים בחו"ל ובפרט אמה, בתה ונכדיה והעוררת נמצאת בקשר עם בתה. בנוגע למצבה הרפואי של העוררת צוין בהחלטה, כי אין במצבה הרפואי של העוררת טעם המצדיק מתן מעמד ולסיכום נקבע, כי לא נמצאו טעמים הומניטריים מיוחדים בעניינה של העוררת.
8. לאחר שעיינתי בהחלטת מנכ"ל המשיב, שמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בכל יתר מסמכי התיק, מסקנתי היא, כי החלטת מנכ"ל המשיב הינה סכמתית ולא נשקלו בה כל השיקולים הרלבנטיים לצורך בחינת הזיקות של העוררת. בהקשר הזה יש להבהיר, כי כפי שצוין לעיל, בקשת העוררת למעמד היא לא בקשה הומניטרית גרידא אלא עניינה עבר לבחינת הוועדה הבינמשרדית מכוח נוהל הטיפול בהפסקת הליך מדורג לבן זוג זר של ישראלי ועל כן בבקשות מן הסוג הזה המבחן המכריע הוא מבחן הזיקה העודפת. אומנם "כאשר תמצאים מלמדים כי קיימות זיקות משמעותיות הן למדינת האזרחות והן לישראל, יכול קיומו של טעם הומניטרי התומך בהישארות בישראל להכריע את הכף לכיוון זה" (ראו בר"מ 7833/18 רחל גתדולה נ' משרד הפנים). בנסיבות המקרה שלפנינו נראה כי קביעת המשיב לפיה זיקתה של העוררת לארץ מוצאה חזקה וממשית יותר מאשר לישראל, היא קביעה מוטעית. אכן, מרבית שנותיה העבירה העוררת באוקראינה, ולעוררת קרובי משפחה בארצה (אמה, בתה, ונכדיה). הטענה לפיה העוררת הפסיקה את הקשר עם חבת לא הוכחה דיה. יחד עם זאת, גם בהנחה כי מתקיים קשר רציף בין העוררת לבין קרוביה באוקראינה, עדיין סבורני כי עצם קיומו של הקשר אינו אמור לחסום את האפשרות לקבל מעמד בישראל מכוח נוהל הפסקת הליך מדורג.
9. הרי המשיב התעלם בהחלטתו לחלוטין מכך כי העוררת ירשה את בעלה המנוח והיא בעלת שתי דירות בירושלים. הדירה השלישית שירשה אותה, נמכרה ע"י העוררת. נכון להיום, העוררת משכירה את אחת הדירות תמורת 3,000 ₪ ובדירה השנייה היא מתגוררת בעצמה. העוררת אף מקבלת פנסיה חלקית כאלמנת המנוח בסכום של 11,000 ₪. אין להמעיט בזכות הקניין של העוררת וניכר, כי בעניינה קיימת זיקה רכושית איתנה לישראל. אכן, העוררת

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

יכולה ליהנות מנכסים אלה גם בחיותה בחו"ל. אך ברור, כי ניהול נכסים בארץ כשהעוררת נמצאת בחו"ל, אינו פשוט. בנוסף, יש להתחשב גם בכך כי העוררת התגוררה בארץ ביחד עם המנוח עד לפטירתו במשך כ-6 שנים ו-8 חודשים, ועד למועד הדיון בוועדה הבינמשרדית היא שהתה בישראל כבר כ-12 שנה ונוצרה אצלה ציפייה לגיטימיות לקבל מעמד בישראל, גם בשם לב לעמידתה בתנאי נוהל הטיפול בהפסקת הליך מדורג לבן זוג זר של ישראלי. יצוין, כי בשל הגילאים של העוררת ובעלה המנוח לא ניתן לזקוף לחובתם היעדר ילדים משותפים. יודגש גם, כי העוררת מעולם לא שהתה בארץ באופן לא חוקי ולא עשתה דין לעצמה במהלך השנים בהן היא מתגוררת בישראל. זאת ועוד, מעיון במכתבים הרבים שצורפו ע"י העוררת נראה, כי העוררת התערתה היטב בחברה הישראלית, ויצרה לעצמה מרקם חיים בישראל, כשבגיל 60 כבר קשה יותר לשנותו במידה והיא תצטרך לשוב לארצה. העוררת אף התנדבה בבית חולים "שערי צדק" במחלקת נשים בשנת 2016, והיא רואה בישראל כביתה. בנסיבות מיוחדות אלה, עמדותי היא כי נוכח מכלול הנימוקים שצוינו, דווקא זיקתה של העוררת לישראל היא חזקה יותר מאשר זיקתה לארץ מוצאה, ואף מבלי להזקק לטעמים החומניטריים שנטענו בעניינה, נראה כי כף המאזניים נוטה לעבר קבלת בקשתה.

10. לאור האמור לעיל, הנני מקבל את הערר ומבטל את החלטת המשיב מיום 10.07.18. לעוררת יינתן רישיון של תושב ארעי מסוג א/5 לשנתיים (שנה בכל פעם), ולאחר מכן הארכתו תבחן מעת לעת ע"י המשיב. העוררת תפנה תוך 14 יום מהיום למשיב ותגיש בקשה מתאימת לצורך קבלת רישיון מסוג א/5 לשנה בהתאם לאמור בפסק דין זה.

11. הנני מורה למשיב לשלם לעוררת הוצאות משפט בסך של 3,000 ₪. ההוצאות ישולמו תוך 30 יום מהיום.

12. זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.

ניתן היום, 11 במרץ 2019, ד' באדר ב' התשע"ט, בהעדר הצדדים.

מרס דורפמן, דיין
בית הדין לעררים